

Liligaya ka rin

DALAWANG malalakas na tampal ang nagpamula sa mga pisngi ni Dinia at sagitt na nagpadinim sa kanyang paningin. Nang balikan siya ng malay, ay nakita niyang nakatayo ut garit na gant sa kanyang narap ang kanyang batang kapatid na si Nora. Nanililisk at nag-aapoy ang mga mata ni Nora sa pagkakatitig sa kapatid na matanda.

—Wala kang hiya! —wika pa ni Nora at saka pinagtiim ang mga bagang sa pagsasalita.—Hindi ko akalaing isa ka palang babaing mang-aagaw ng pag-ibig ng kapatid.

—Nguni't Nora... huwag kang magsalita ng ganyan!

—At, hindi ba? Hindi ba inoagaw mo sa akin ang pag-ibig ni Fred?

—Nora!

—May bibig ka pang mangatuwiran?

—Bigyan mo ako ng pagkakataong makapagpaliwanag, Nora! —ang tinig ni Dinia ay punung-puno ng pagmamakaawa.

Si Dinia at si Nora ay magkapatid sa ama. Sanggol pa lamang halos si Dinia nang mauli siya sa kanyang ina. At, pagkaraan lamang ng ilang panahon, si don Berong, na ama ni Dinia ay muling nag-asawa. Napakasal siya kay donya Marta. Akala ni don Berong ay mananatili nang maliwanag ang kanilang langit ni donya Marta, nguni't siya'y nabigo. Nang magbunga ang kanilang pagsasama, ay lalong nakilala ni don Berong ang pagkakamali sa muli niyang pag-aasawa.

Nang magdalaga sina Dinia at si Nora, ay lalong naging maligalig ang tahanan ni don Berong. Madalas niyang masaksihang inapi ng kanyang mag-ina ang ka-

habag-habag niyang si Dinia, kaya, kung wala sina donya Marta at si Nora, ay inaaliw ang anak.

Isang araw, si Fred

Lerma na nakilala ni Nora sa isang pagtitipon ay nakaisip dumalaw sa tahanan nina don Berong. Dito niya nakita si Dinia. Sa una pa lamang pagkikita nila ni Dinia, ay nalaman na ni Fred, na iyon ang babang karapat-dapat niyang ihatid sa dambana. Nguni't isang araw, ay inabutan ni Nora sina Dinia at Fred na nag-uusap sa halamanan. Matagal na nakimatyag si Nora. Nararamdaman niyang parang nginatngat ng matutulis na ngipin ng panibugho ang kanyang puso. Nang makaalis si Fred ay biglang hinarap ni Nora si Dinia at sinumbatan ng katakut-takot ito. Nguni't si Dinia ay nagpaliwanag. Sinabi niyang hindi totoo ang ipinaratang sa kanya ni Nora.

Nguni't sukat ang gayon upang pagbuhatan lamang siya ng kamay ng malupit na si Nora.

—Talagang taksil kang babae,—ang matinis ang tinig na wika ni Nora kay Dinia nang mabigwasan ng magkasunod na tampal ang magkabilang pisngi ng kapatid,—isa kang mang-aagaw ng pag-ibig ng iba!

—Nora, hindi totoo ang iyong paratang.

—At, ano ang ibig mong sabihin sa akin? Na, ako'y bulag at bingi?

Ang totoo, ay talagang sinusuyo ni Fred si Dinia, nguni't mahigpit ang pagtanggi nito, sapagka't nalalaman niyang minamahal ng kanyang kapatid si Fred. Nguni't ito ay mapilit at sinabing siya, at hindi si Nora ang kanyang inilibig.

Nagunita tuloy ni Dinia ang kanyang ina. Nahabag siya sa kanyang aping kalagayan at nasasabi-sabi sa kanyang sarili, na, kung buhay lamang ang kanyang ina, ay hindi niya sasapitin ang gayon at kaipala'y hindi siya aapihin. Nguni't ang lahat ay tinimpi niya, sapagka't nabatid niyang sa gayon lamang mananatiling matahimik at matiwasay ang kanilang tahanan.

—Dinia,—wika pa ni Nora sa kapatid,—ipangako mong gagawa ka ng paraan upang layuan ka ni Fred.

—Ano ang gusto mong gawin ko, Nora?

—Nauunawaan mo ako, Dinia. Mahal ko si Fred at tunay kong ikamamatay kung siya'y mapapasa ibang kanyang. Ano, magagawa mo ba iyon, Dinia?

Hindi agad nakasagot si Dinia, nguni't mayamaya ay marahang nagsalita.

—Kung iyon ang ikaliligaya mo, Nora, ay maasahan mong susundin ko ang iyong gusto.

Buhat noo'y iniwasan na ni Dinia ang makipagkita o makipag-usap kay Fred. Nguni't ito ay maapoy sa kanyang pangigibig sa dalaga.

Isang araw, si Dinia ay hindi na nakatiis. Hindi na niya maisip kung paano niya matiwasan at kung paano siya malalayuan at malilimot ni Fred, kaya nang umagang iyong dalawin siya ni Fred at wala siyang kasama sa kanilang tahanan kundi ang mga alila lamang ay hinarap na ang binata.

—Fred, nahabag ako sa iyo, sapagka't may mga mata ka ay hindi ka nakakakita.

—Ano ang gusto mong sabihin, Dinia?

—At, may pandinig ka, nguni't hindi ka nakaririnig...

—Dinia, huwag mo akong bigyan ng mga ganyang katalinghagaan, sapagka't wala akong nalalaman, kundi ang

Kasunod Ng Gabi Ang Dapit-Umaga, At May Luwalhati Sa Likod Ng Dusa.

ikaw ay inilibig ko... oo, inilibig kita ng tapat at walang pag-imbibot.

—Ang kahit na malaman mo ang isang lihim, Fred...?

—Isang lihim? Anong lihim iyon, Dinia?

Yumuko si Dinia upang ikubli sa binata ang nalalaglag na luha sa mga mata.

—Bakit hindi mo sabihin ang lihim na iyon, Dinia? —dugtong pa ni Fred.

(Sundan sa pahina 66)

Kuwento ni
EMMA QUIACHON

—Aba aba, ano bang pumapasok sa ulo mo. Huwag ka ngang makaabalá. —at iniwaksi ang kamay ng binata. —Puro ka naman biro e.

Napatingin si Elsa sa mukha

WAKAS

(Buhat sa pahina 13)

nán sa buhay, sa paniniwalang
ako'y kanyang pakakasalan... at

Nagkatinginan sina Nora at si donya Marta na malaon nang nanunubok sa pag-uusap ng dalawa. Nakita ni donya Marta ang pamumuo ng luha sa dalawang sulok ng mga mata ng anak na natutong magising sa gayong matamis na katotohanan ng buhay. Nang lumungon sila sa may likuran ay nakita nilang nakatayo naman si don Alberto. Biglang tinakasan ng kulay ang mukha ng mag-ina. Nanlilisik ang mga mata ni don Berong, ngunit nanatiling mahi-

Sa mga binitiwang kataga ng matanda ay naramdaman ni Nora na nakalutang na sa kaligayahan ang kanyang pusong dati-rati ay gahaman, ganid at malupit sa kanyang kapatid.

WAKAS

**Mabibili sa lahat
- ng Tindahan**

